

Özür Dilerim Arkadaşım

– B.YAZGAN · 26 Temmuz 2012

Okulu ve okumayı sevdiğim kadar, ödev yapmayı da sevmeye başladığım için çok mutluyum. Bana ödevi sevdiren arkadaşlarımdan biri var ki, onu hiç unutamam. Ben söyledim, o yazdı. Ben düşündüm, benimle beraber o da düşündü. Yorulduğum zamanlar verdiğim molayı biraz uzatsam, ucundaki çingirak çın çın öter ve beni kibarca uyarırdı: - Ödevler kalmasın yarım, teneffüs bitti Ceren Hanım!

Bazen öfkeyle onu kırdığım oldu ama o, beni hiç kırmadı. Kırık hâliyle bile yazmaya devam etti. Benim uykum geldi, onun uykusu gelmedi. "Yine kalın yazmaya başladın!" diye kızdığımda açkıyı gösterdi.

Açkıyla ucunu açarken canı yandığı hâlde hiç sesini çıkarmadı.

Yanlış yazdığım da ne zaman üzülsem arkadaşısı silgi koşturdu yardımına:

- Sen üzülme Ceren kardeş! Ben onları hemen silerim, dedi.

Silgi de yumuşak huylu, sevecen bir dosttu. Yanlışları silerken kendisi yavaş yavaş eridi ama şikâyetçi olmadı.

Anlayacağınız kurşun kalem ve silgiyle arkadaşlığımız iyi gidiyordu, ta ki amcam bana çok uçlu tükenmez kalem alıncaya kadar. Ne olduysa o akşam oldu. Böyle bir kalemi ilk defa görüyordum. Gökkuşağı gibi renkleri vardı: Bir düğmeye basıyordum kırmızı, diğerine basıyordum yeşil, diğerlerinde mavi, mor, sarı renkli uçlar çıkıyordu...

Ödevlerimi tükenmez kalemle yapmaya başladım. Çok mutluydum. Ödevlerim hem güzel hem de farklı oluyordu.

- Şimdiye kadar neredeydin, senin renklerini severim, deyip ucundan öptüm tükenmez kalemin.

Bu arada bir tıkırtı duydum. Kurşun kalem yuvarlanarak aşağıya düştü. Neyse, ben ödevde odaklanmışım, bir de güzel kalemim var. Başladım yazmaya. Başlıkları kırmızıyla, şıkların numaralarını mavi, paragrafların her birini de yeşil, sarı, kahverengiyle yazıyorum. Bir ara:

- Oh ya! Silgiyle silmekten de kurtuldum, dedim.

Baktım ki silgi de hoplaya zıplaya gidiyor kurşun kalemin yanına. İkisi de bir köşeye çekilip arkalarını döndüler bana.

- Öf, ne yani, küserseniz küsün, deyip ödevime devam ettim.

Sabahleyin bir heyecanla gittim okula. Öğretmen sınıfa girer girmez:

- Öğretmenim, ödevler, diye bağırdım.

Bütün heyecanım ve sevincim boşa gitmişti. Öğretmen, ödevimi beğenmedi.

- Tükenmez kalemle ödev yaparsan kelimelerin üzerini karalamak zorunda kalırsın, diyerek uyardı beni.

Dersler bitince süklüm püklüm döndüm eve. Çalışma masamın başına geçip oflayıp puflamaya başladım. Göz ucuyla kurşun kaleme ve silgiye bakıyordum. Ama onlar bana bakmıyordu bir türlü. Sıkıntılı hâlimi gören tükenmez kalem, sebebini sordu sessizce. Ben de anlattım...

- Öğretmenin doğru söylemiş Ceren kardeş. Başlıkları ve şıkları benimle yazabilirsin ama paragraflar kurşun kalemle yazılmalı, dedi tükenmez kalem.

- Ben de anladım ama şimdi ne yapacağım? Kırk yıllık arkadaşlarımı küstürdüm.

- Kırk yıllık arkadaşlar birbirini üzmemeli, üzdükleri zaman da hemen birbirinden özür dilemeli, diye fısıldadı kulağıma.

Ben de arkadaşlarımın yanına gidip:

- Şey! Benim güzel canlarım! Özür diliyorum, ben sız siz olamam, dedim.

Bu sözleri duyar duymaz silgi ve kurşun kalem yönlerini bana dönüp:

- Biz de sensiz olamayız güzel Ceren, dediler.

İkisini de yerden alıp masanın üzerine koydum. Masanın üzerine koymadan önce, ikisinin de yanaklarından öpmeyi unutmam. O günden sonra birbirimizi bir daha kırmadık. Silgi ve kurşun kalem de tükenmez kalemle çabucak arkadaş oldular.

Ben de ödevimi bitirdikten sonra günlüğüme şunları yazdım:

Aman kardeşim aman,

Unutma hiçbir zaman!

Tükenmez, kurşun kalem...

Her biri başka âlem.

Eksik etme silgiyi,

Kazanırsın bilgiyi.